

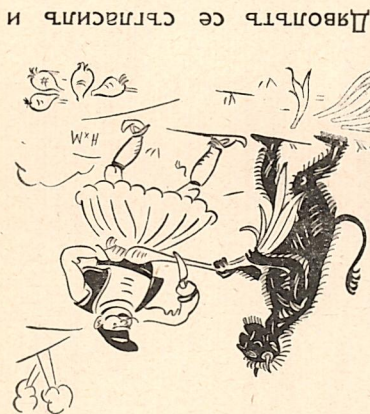

ГРЪКЪТ И ДЯВОЛЪТ

Едно време, когато дяволът ходѣлъ по земята, гръкът се сприятелилъ съ него и се побратимили. Сетне двамата станали и челятъ заедно.

Най-напредъ посадили кромидъ. Когато узрѣлъ кромидътъ и билъ го товъ за изкореняване, сподили се двамата съдружници, кой колко да вземе отъ посадения общъ кромидъ: дяволътъ да вземе плода, а на гръка да останатъ коренитъ.

Но, като разбяръ, че е измаменъ, дяволътъ много се разгнѣвилъ на съдружника си. Тогавъ гръкътъ казалъ: „Хайде, до година ще поса-димъ друго нѣщо, пъкъ ти вземи коренитъ, азъ ще взема върховетъ“.

Като узрѣло житото, гръкътъ, сподѣлъ спогодбата имъ отъ по-рано, взелъ върховетъ — класоветъ, самото жито, а дяволътъ — коренитъ. И така, дяволътъ пакъ се измамилъ, та още повече се разгнѣвилъ на съдружника си, и разваляли приятелството си.

Най-после, за да се помиратъ, си казали: „Хайде, сега да се ездиме!“ И се уговорили — всѣки отъ двамата да ездѣ джугарѣ си, и той да го носи, докато ездѣча си изпѣе пѣсеньта.

Най-напредъ дяволътъ се качилъ на гръка. Ездилъ го, ездилъ, до-като си изпѣлъ пѣсеньта, на слѣ-заль. Следъ него гръкътъ се качилъ на дявола и почналъ да пѣе. Ездилъ и пѣлъ, ездилъ и пѣлъ, а пѣсеньта се не свършвала. Дяво-лътъ отъ време-навреме казвалъ: „Е, приятелю, не свърши ли се твоя та пѣсень?“ — „Е, трай де, сега е още началото и, — отговарялъ гръ-кътъ.

Най-после, наближило да се съм-не, та дяволътъ, разгнѣвенъ, се раз-викалъ: „Не се ли свърши тази пуста твоя пѣсень?“ — „Още малко, още малко!“ — казалъ гръкътъ.

Следъ малко пѣтигътъ пропѣли. Почнали да се пука зората, и дяволътъ се пукалъ подъ гръка.

Преподказалъ и илюстриралъ Найтъ х. Младеновъ

